

ZÁM.

IS

ltala

usági

ó.

a.

sbühl

ózsák.

i. —

élet-

ékok.

es egy

A ma-

ácska.

s táb-

50 kr.

a bré-

r ifju-

4 kép-

2 frt.

tte, a

veszé-

ruzott

totta:

emény

50 kr.

met je-

k szí-

onfiak

kedvü

tanár.

60 kr.

s elbe-

nekek-

áblába

1 frt.

stetei

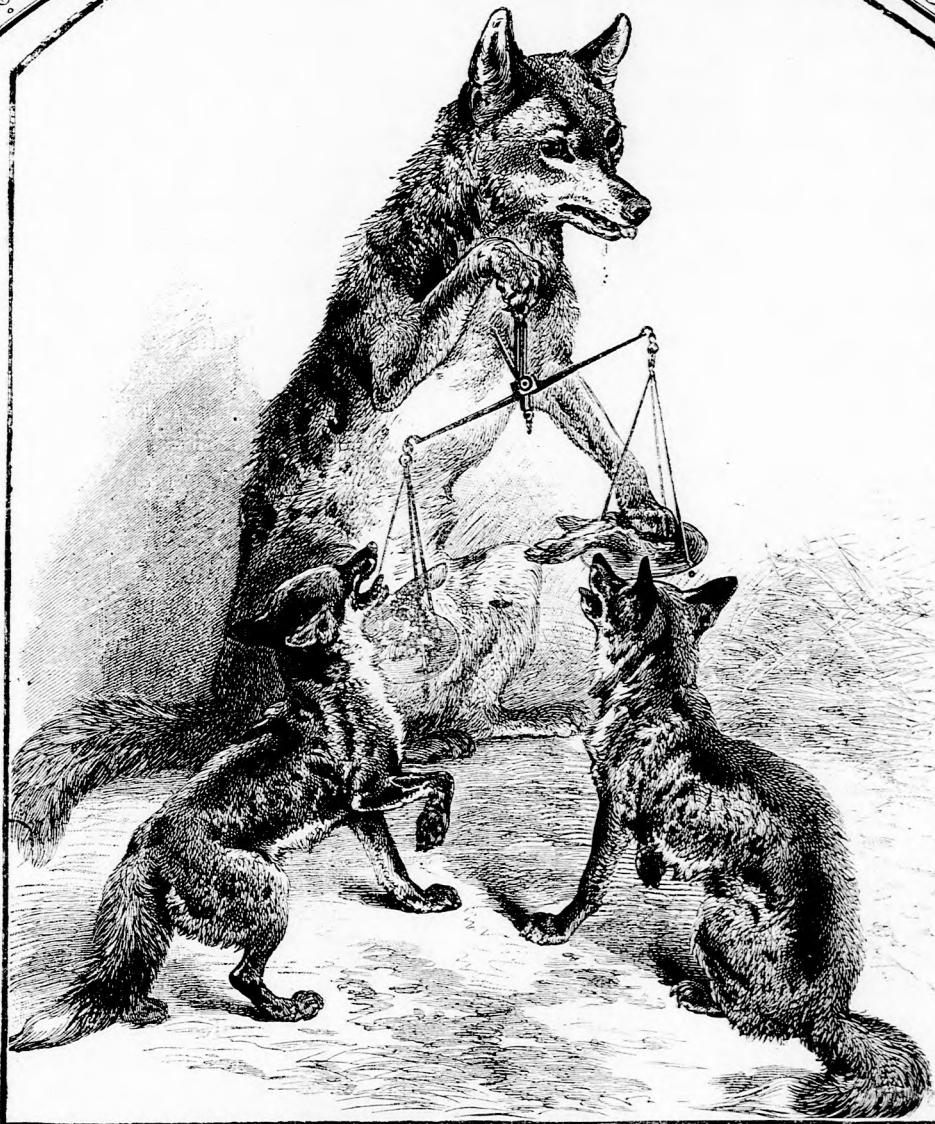
3 frt.

3 frt.

n-épület.

en.

KIS IRAD

A FARKAS ÉS A RÓKAFIAK. (Lásd a 397. lapon.)

XLI. kötet, 25. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. E gy es szám ára 12 kr. 1891. december 20-án
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

GYURICZA VERSENGÉSE.

— Beszélyke. —

OPÁNKODÁS, jajgatás hallatszott a ház előtt és mindinkább közeledett. Odabent is meg lehetett hallani. Nyílt is mindjárt az ajtó és egy szerényen, de tisztességesen öltözött asszony jelent meg a küszöbön.

— Nem lehet más, mint az öreg Gáspár apó a szomszédból, mondá szétnézegetve. Csakugyan! Ott tapogatózik a fal mellett. Mi a baja, Gáspár apó?

— Jaj, édes hugom, nagy a bajom! Nagyon nagy! Azért is jövök, hogy segítsetek.

— Szívesen, ha lehet. De hát mi az a nagy baj?

— Mindjárt megmondom, csak azt köll előbb tudnom, itthon van-e Gyuricza? Nem ment még el az iskolába?

— Biz' azt nem is tudom. Azt ő maga legjobban tudja, mikor kell indulnia; nem is mulasztja el. De mindjárt utána nézek.

— Oh, csak itthon volna még!

Gyuricza csakugyan otthon volt még, de éppen indult, hóna alatt a könyveivel s hallotta az ajtóban a beszédet.

— Itt vagyok még, Gáspár apó, mondá nyájasan. Hát aztán mi jót tehetnék a kegyelmed szolgálatára?

— Hát csak azt, kedves fiam, hogy mikor az iskolába mégy, nézegess szét egy kicsit, nem látod-e valahol az én kutyácskám... ha látod, küldjed haza.

— Micsoda? Tán csak nem szökött meg a Bodri?

— Nem tudom, mi lelte, de eltűnt. Már vagy egy órája hiába hívogatom, nem kerül elő. Pedig nélküle nem tudok mozdulni.

Az öreg Gáspár apó tudniillik vak volt s hűséges kutyácskája volt az ő vezetője. Ha a Bodri vezette, akkor a jó öreg egészen bátorságosan eljárógattott a faluban, míg nélküle a szomszédba is alig tudott eltapogatózni. Gyuricza szerette a jó öreg szomszédot és hű kutyácskáját is, azért készséggel felelé:

— Majd szétnézek utközben, Gáspár apó, és ha valahol meglátom, bizonyosan haza küldöm.

Mert olyan okos kutyácska volt a Bodri, hogy megértette a szót, és akárhonnán is egyenesen haza szaladt, mihelyt azt parancsolták neki, hogy menjen haza. De tulajdonképen nem is köllött ezt neki parancsolni, mert nem is szeretett máshol lenni, mint öreg gazdája mellett. Csodálkoztak is váltig rajta, hogy most mégis elkalandozott.

A világtalan öreg kissé megnyugodott, mikor Gyuricza megígérte kérése teljesítését. Gyuricza pedig először is haza vezette Gáspár apót, aztán megindult az iskolába, menetközben csakugyan figyelmesen szétnézegetve Bodri után.

— Szegény Gáspár apó! Bizony nagy baj neki, hogy ilyen vezetőre van szüksége... remélem, találkozom a szökevénnel és haza küldhetem. Meg is keresném szívesen, de nem mulasztatom el az iskolát. Már ugysem sokáig járom, legalább addig tanulok valamit.

Annak nagy oka volt, hogy Gyuricza már az iskola elhagyására készült. Öz-

vegy éde
arra kel
valahol v
a kenyer
nyü dolo
akármifé
többfelé.
rajta. M
meglehet
falusi g
volna soh
magát és
akad az

Most
maga ba
pár apó
hiába né
nak seho

De mé
nyomára
hallott m
vonítást.

— Ez
nak a har
nincs val

Pedig l
hatta, am
hallatszot
és kergető
tük pedig
hasztalan
Mert minő
gették sa
volt rémű
zaggal nag
melyet zö
maga után

Most a
szaladt eg

vegy édes anyja nagyon szegény volt s arra kellett gondolnia, hogy Gyuricza valahol valami módon maga keresse meg a kenyerét. Csakhogy ez nem volt könnyü dolog. Gyuricza szívesen beállt volna akármiféle szolgálatba, kínálkozott is már többfelé, de bizony nem igen kaptak rajta. Mert tizenhárom éves fiu létére meglehetősen vézna, gyöngye fiu volt s falusi gazda-ember nem igen vehette volna sok hasznát. De azért csak biztatta magát és édes anyját, hogy majd csak akad az ő számára is hely valahol.

Most azonban nem gondolkozott a maga baján, hanem csak az öreg Gáspár apóén. Szinte boszankodott, hogy hiába nézeget szét; mert bizony Bodri-nak sehol hire sincsen.

De mégis . . . nem sokára csakugyan nyomára talált. Valami zajt, kurjongatást hallott messziről, közben pedig kutya-vonítást.

— Ez mintha a Gáspár apó kutyájának a hangja volna, szólt magában. Csak nincs valami bajban a szegénypára?

Pedig hogy bajban volt, mindjárt láthatta, amint oda sietett, a honnan a zaj hallatszott. Egy csapat gyerkőcz ugrált és kergetőzött ott nagy kiabálással, közöttük pedig ott szükkölt a szegény Bodri, hasztalan kísérleteket téve a menekülésre. Mert minden oldalról körülfozták és ütögették s a jámbor állat annál inkább meg volt rémülve, mert a farkára hosszú madzaggal nagy pléh tepsit volt oda kötve, melyet zörögve és csörömpölve vonszolt maga után, valamerre csak mozdult.

Most a szegény mekinzott állat neki szaladt egy kerítésnek és ott ijedten

lapult meg, üldözői pedig kaczagva álltak körül. Éppen ekkor ért oda Gyuricza.

— Mit csináltok ezzel a szegény kutyával? kérdé hevesen. Eresszétek mindjárt szabadon!

Nagy kaczagás volt a felelet s egyik fiu, a legnagyobbik mindannyiok közt, megvetőleg kérdé:

— Mi közöd hozzá, hogy mit csinálunk? Talán a tied ez a kutya?

— Nem az enyém, de Gáspár apóé . . !

— No, ha nem a tied, akkor ne avatkozzál másnak a dolgába, hanem menj Isten hírével a dolgodra.

— Már pedig én nem megyek, míg Bodrit el nem eresztitek. Gáspár apó megkért, küldjem haza a kutyácskáját. Hát oldjátok le róla azt a tepsit és bocsássátok szabadon!

A fiuk megint csak nevettek.

— Hallod, Ferkó? Hogy parancsolgat. Ferkó az a nagy kamasz fiu volt, aki először szólt Gyuriczához. Most még inkább fenyegető hangon mondá:

— Hallod-e, Gyuricza: azt tanácsolom, ne avatkozzál a mi multságunkba, mert mindjárt földhöz váglak.

— No, már annál én is ott leszek, felelé Gyuricza bátran. És mert rátaláltam a kutyácskára, hát ki is szabadítom.

Ezalatt már elő is vette zsebéből a bicskáját és gyorsan a kutyához ugorva, elvágta a madzagot, mellyel az az alkalmatlan pléh tepsit hozzája volt kötve.

— Ejnye te tacska, te szembe mersz velem szállni? kiáltá Ferkó dühösen. No megállj!

Meg is állt Gyuricza, annál inkább, mert tudta, hogy ugysem menekülhet, ha az a nagy kamasz Ferkó az utjába áll. Megállt tehát és nyugodt bátorsággal a szemébe nézett. Csakhogy nem maradhatott sokáig a puszta nézésnél, mert a következő pillanatban Ferkó már nagyot sujtott feléje, hogy fejbe üsse. Ez azonban nem egészen a Ferkó kedvére sikerült, mert Gyuricza, ha kisebb volt, de szemesebb és fürgébb is — és hirtelen úgy elütötte az ellenfele kezét, hogy Ferkó akaratlanul is feljajdult belé. De most már aztán csak még nagyobb dühre fortyant.

— Micsoda? Még ezt is mered? No hát most már te lásd! Majd elbánok én veled!

A többi fiuk távolabb körbe álltak és nevetgélve mondták:

— No Gyuricza, most kikapsz!

— Köllött ez neked?

— Majd megérezed vagy két hétig, milyen kemény a Ferkó ökle.

Ebben tökéletesen igazuk volt. Mert a durva, erőszakoskodó Ferkó most már bőszen haraggal rontott neki Gyuriczának és öklözte, vágta, ahol érte. Ennek a fele sem volt tréfa, és Gyuricza nem tehetett egyebet, mint hogy védekezett ahogy tudott. Nem maradt sokkal adósa ellenfelének és megmutatta, hogy ha kisebb is, de bizony ő sincs téztábol gyurva, hanem olyan keményen tud ütni, hogy Ferkónak még a viaskodás alatt földagadt az orra. De a vége mégis csak az lett, hogy Ferkó derékon kapta Gyuriczát és a földhöz teremtette, hogy szinte nyekkent bele. És amint ott hevert a

földön, Ferkó még hatalmasan el is döntötte.

— No, elég már! Jól kikapott! mondták a többi fiuk.

Abba is hagyta Ferkó, talán azért is, mert nagyon sajnált a földagadt orra, s maga is szeretett volna haza jutni. Ezt persze nem vallotta meg, hanem büszkén, hetvenkedve mondá:

— No, most már tudod, mi az, ha velem szembe mersz szállni. Ha ezt akartad, hát megkaptad.

Gyuricza egészen kivörösödve tápáskodott föl. Bizony-bizony lett volna kedve elpityeredni, de csak azért sem tette. Hogy kemény vereséget szenvedett, azt nem tagadhatta, mert ugyancsak érezte a kapott ütések; de azért mégis szinte elégedetten felelte a Ferkó szavaira.

— Azért mégsem bánom... azért mégis megvan, amit akartam.

Az csakugyan megvolt. Mert a kutyácskának volt annyi esze, hogy nem maradt ott, mikor a fiuk birokra keltek; elfutott és meg sem állt hazáig, és Gáspár apó örvendezve simogatta kedves kutyácskáját, mikor Gyuricza még javában vitta a nagy csatát. Csakhogy Bodri nem tudta elmondani, ki szabadította meg és milyen áron. Nem is tudta azt meg Gáspár apó, mert Gyuricza sem beszélhette el, a többi fiuk sem igen dicsekedtek el vele, hogy a szegény kutyát mennyire kinozták és miként szabadította ki Gyuricza. Mert bizony megeshetett volna, hogy otthon nem igen kellemetes jutalom érte volna őket e miatt. Nem is tudott hát a nagy viadalról és Gyuricza nagy vereségéről senki semmit.

Azaz
is; de ez
ricza és
állhattak

Éppen
dulakodá
Évike, a
a nevelő
ricza oda

kis leány
mert ha
valakit i
ezek a
messze j
illik ilyen

Megint
mentek.
szóváltás
érkezett
ditsa a k
azt Évike
Bizony s
a nevelő

Azaz mégis tudott valaki, sőt ketten is; de ezek olyanok voltak, akikkel Gyuricza és a hozzá hasonló fiuk soha sem állhattak szóba.

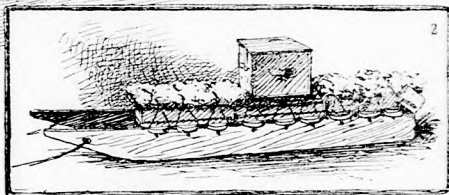
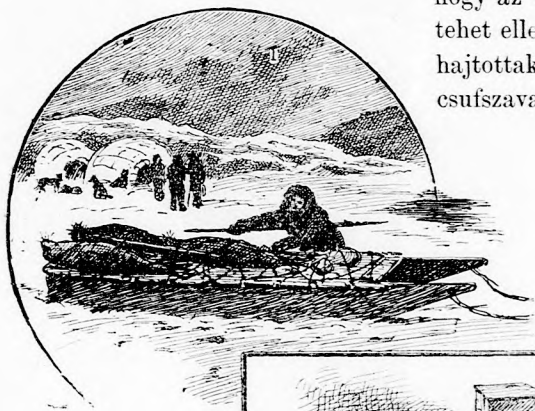
Éppen annál a kerítésnél, amelynél a dulakodás folyt, belül a kertben sétált Évike, a duszgazdag földbirtokos leánykája a nevelő kisasszonnyal. Még mielőtt Gyuricza oda érkezett Ferkóékhoz, Évike már

látta, mit csinálnak azok a durva fiúk és nagyon megharagudott.

— Oh, kisasszony, tiltsa meg nekik, hogy ne bántsák azt a szegény állatot! mondá jószívién.

A nevelőnő meg is tette, hogy a rácsos kerítésen parancsoló hangon kiszólt a fiúknak, de nagyon rosszul járt vele. A garázdák egy csöppet sem ijedtek meg a kisasszonytól, mikor tudták, hogy az tul van a kerítésen, s nem tehet ellenök semmit. Nemcsak nem hajtottak a szavára, hanem durva csufszavakat kiáltottak vissza a nevelőnőnek is, Évikének is.

— Menjünk innen, ne is lássuk! mondá a nevelőnő s kézen fogta a

kis leányt. Nem segíthetünk, mert ha bemennék is, hogy valakit ide kiküldjünk, addig ezek a vásott ficzkók már messze járnak. Menjünk, nem illik ilyen csuf beszédeket hallgatnunk.

Megindultak, de csak néhány lépést mentek, mikor észre vették, hogy heves szóváltás indul meg odakint. Akkor érkezett oda Gyuricza, hogy megszábadítsa a kutyácskát. És ami aztán történt, azt Évike mind végig nézte és hallgatta. Bizony szeretett volna közbe kiáltani, de a nevelőnő nem engedte.

SARKVIDÉKI SZÁNKÓ. (Lásd a 394. lapon.)

— Hagyjuk őket... nem illik, hogy bele avatkozzunk ilyen utcái gyermeközök dulakodásába. Menjünk!

De Évike nem ment. Mert azt már csak meg köllött várnia, mi lesz a vége a csatának. Nagy örömmel látta, hogy a kutyácska szerencsésen elszabadult, aztán szinte büszkén nézte, hogy Gyuricza mily bátran száll szembe a durva

Ferkóval; de végül bizony nagyon elmult az öröme, mikor látta, hogy Gyuricza csunyán legyőzve került ki a viadalból. Mert hát minden jószívű ember boszankodik, ha azt látja, hogy vereséget szenved az, aki igaz, jó ügyért harczol.

Ferkó és pajtásai odább mentek s Évike azt várta, hogy Gyuricza sirva fakad, vagy legalább is követ kap fel és megdobálja ellenfelét; de Gyuricza egyiket sem tette. Leverte ruhájáról a port, fölszedte széthullt könyveit, aztán meglehetősen nyugodtan indult meg az iskola felé. Ez megint nagyon tetszett Évikének.

— Ugy-e kisasszony, ez nagyon derék, vitéz fiu?

— Ugy látszik, ámbár így ismeretlenül nem itélhetünk. Ő is csak úgy verekedett, mint a másik.

— Igen, de ő azt a szegény kutyácskát akarta kiszabadítani és szembe szállt azzal a sokkal nagyobb fiuval.

— Nagyon szép volt tőle, de úgy gondolom, meg is bánta.

— Oh, én nem hiszem. Lám, milyen nyugodtan ballag odább; elérte, amit akart. Bizonyosan jobban meg van elégedve, mint az a nagy gonosz ficzkó, aki földhöz vágta.

— Meglehet. No de ne törődjünk ezekkel a vásott fiúkkal, hadd végezzék ők a maguk baját.

Igy aztán Évike tudta ugyan, mi történt, de nem igen gondolt többé vele. Ugysem ismerte egyik fiut sem.

Vagy három hét mult el e kis eset óta, már jóformán el is felejtette mindenki.

Egy napon Évike kikocsizott az apjával. Maga az apa hajtotta a két tüzes lovat s vigan robogtak ki a mezők felé hol az apa utána akart nézni a munkásoknak. Amint oda értek, leszállt, de aztán így szólt:

— Jobb volna, kis leányom, ha te le sem szállnál. Az éjjel egy kis eső volt, még nedves a fü. Csak volna itt valaki aki a tartaná a lovakat!

Nem igen messze két fiu is ögyelgett ott. Nem együtt voltak, de mind a ketten meglátták, mikor Évike apja intett, hogy jöjjenek oda. Egyszerre érkeztek meg.

— Valamelyőtök álljon ide a lovak mellé és fogja a zablát, hogy el ne iramodjanak. Te nagyobb vagy és erősebb, fogjad te!

De ekkor a kocsiról élénken megszólalt Évike.

— Nem, nem, kedves apa! Nem az ... a másik, az a kisebbik. Nem akarom, hogy az a nagyobbik legyen itt velem!

— Ugyan miért? Micsoda szeszély ez?

— Nem szeszély, kedves apácska. Majd később megmondom az okát.

— Jól van no, hiszen nekem mindegy. Csak az a kérdés, hogy ez a kis ficzkó megbirja-e tartani a lovakat?

Erre a kisebbik fiu szólalt meg:

— Ha a lovak engedelmesek, én is megtartom. Ha pedig neki vadulnak, bizony Ferkó sem bir velök.

— No ez már igaz. Hát légy te a kis kocsis.

Gyuricza — mert hát ő volt az — elégedetten állt oda a lovak mellé, míg Ferkó boszusan dörmögve ment tovább.

Nem
már tu
tett Évi
jébe tet
ismeri.

— D

A nevő
hogy az
latu, ez
mikor v

És el

látott. A
elmonda
sikra a
mére. N
hát elm
totta m
Évike a
barátság
vállát.

— Cs

becsülete
ségem v
gálatba

Már k

ha vala
rába. O
közül m
bejutni
válogatta
a faluba

Nehán
irigyeltél
rajta, ő
tudták, k
az apján
nem bos
aki még
hogy va

Nem sokára vissza tért az apa és most már tudni akarta, ugyan mi oka lehetett Évikének, hogy a kisebbik fiút eléjébe tette a nagynak, mikor egyiket sem ismeri.

— De igen, ismerem őket apácska. A nevéket nem tudom, de azt tudom, hogy az a nagyobbik fiu gonosz indulatu, ez meg derék vitéz fiu. Láttam, mikor viaskodtak.

És elmondta az egészet, amit minap látott. Azután meg Gyuriczának kellett elmondania, miért szállt oly elszántan sikra a szegény üldözött kutya védelmére. Nem volt benne röstelni való, hát elmondta Gyuricza, miért szabadította meg a Gáspár apó kutyácskáját. Évike apja figyelmesen hallgatta, aztán barátságosan megveregette a Gyuricza vállát.

— Csakugyan derék fiu vagy . . . ilyen becsületes, hűséges kis inasra éppen szükségem volna. Nem állnál be hozzám szolgálatba?

Már hogyne! Kész szerencse volt az, ha valaki bejutott a gazdag ur udvarába. Oda vágyódott a falubeli fiatalok közül mindenki, csakhogy nehéz volt bejutni, mert Évike apja nagyon megválogatta az embereit. Irigyelték is őket a faluban.

Néhány nap mulva már Gyuriczát is irigyelték. Mert az urasági ruha volt rajta, ő volt a kis inas és csakhamar tudták, hogy kedvence Évikének, de még az apjának is. De senki sem irigyelte és nem boszankodott annyira, mint Ferkó, aki még csak nem is álmodhatott róla, hogy valaha olyan jó sorsba jusson,

mint egykori ellenfele. És az okát is tudta már, miért szerette meg Évike annyira Gyuriczát.

— Én győztem őt le s mégis ő kerekedett fölül! dörmögte boszusan, valahányszor látta. Ki hitté volna, hogy vereséget szenvedni is jó . . . persze . . . persze . . . akkor, ha jó ügyért szenvedjük. Hm! Megpróbálom. Gyuricza példáját fogom követni, talán én is jobban boldogulok azon az uton.

A HIDEG ORSZÁGÁBÓL.

Képekkel a 389. és 392—393. lapokon.

A MOST hidegről van szó, akarki is azt mondja, hogy nem igen köll messze idegen országba vándorolnunk, van hideg nálunk is elég. Ha egyszer-másszor enyhébb is a tél vagy késik egy kicsit, biz' azért mégsem marad el soha sem, előbb vagy utóbb meghozza a fagyot, havat és a kinek nincs jó fütött szobája, annyit fázhatik, hogy ugyancsak megelegeli.

De hát azért mégsem a mi szép magyar földünk a hideg igazi országa. Nálunk csak vendég a zimankós Tél apó és mikor még éppen csak hogy érezzük egy kicsit közeledését, már akkor ott az ő igazi hazájában oly régen fagy, havaz, hogy az emberek alig-alig emlékeznek rá, volt-e valaha meleg nyári idő. Igazán nem is emlékezhetnek, mert azt ók nem is tudják, milyen a forró nyár: az nincs ott soha. Csak éppen hogy egy kicsit kimelegszik néhány hétre, mint nálunk tavasszal. Valami nagyon akkor sem lehet ott megizzadni s alighogy az enyhébb idő pár hétig tartott, már újra kezdődik a zuzmarás Tél apó uralkodása.

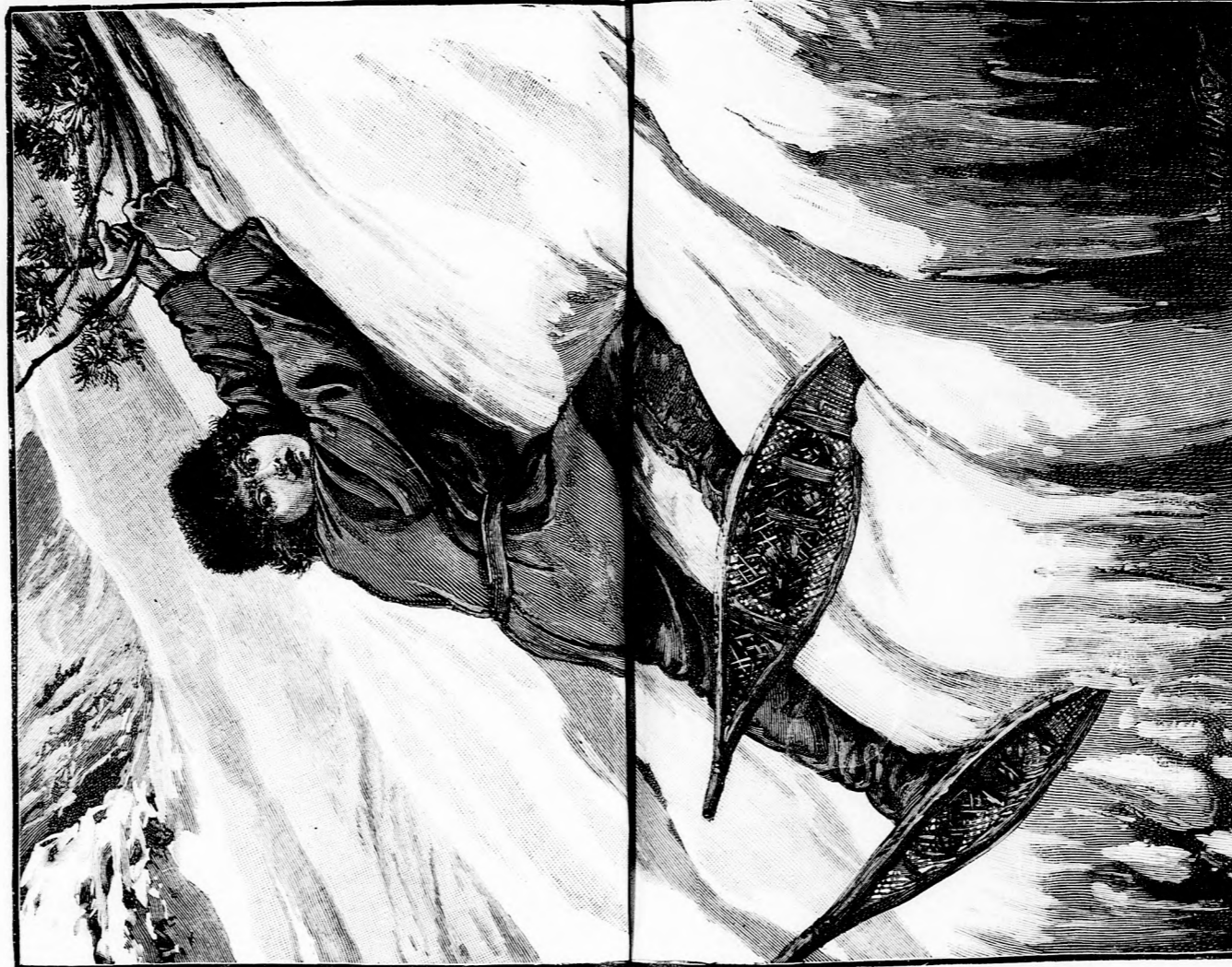
Tőlünk szerencsére jó messze van ez, az északi tájakon. De nem csupán az igazi sarkvidéken, hanem még jó darabon alább is, ahol már élnek emberek,

még pedig állandóan; olyanok, akik soha sem költöznek el onnan s úgy szeretik azt a hideg országot, mint mi szeretjük a mi buzatermő gazdag hazánkat, pedig nekik nem terem se buzák, se borók, még csak jóraváló fajok sem, mert a rövid nyáron nincs a növénynek ideje, hogy kifejlődjék, megerősödjék. Csak holmi törpe bokrok tenyésznek, satnya fű és moha.

Nem is szánt, nem is vet az ottani ember, hanem főképp vadászatból él. Mert ott is akad vad, kivált a tenger bőven ad halat, főként, a kopár sziklákon ott tanáznak a vízi madarak, ezekkel köll a vadásznak beérnie.

Persze, nem is élnek ott mívelt, nagy nemzetek, csak apró, szétszórt néptörzsek. Ezeknek legtöbbször állandó lakóhelyök sincs, csak úgy bolyonganak ide-oda s ott ütik föl a sátrukat, ahol éppen kedvök tartja. Holmi tudományokkal, ügyes mesterségekkel sem sokat bajlódnak. Beérik vele, ha meg tudják maguknak szerezni azt, amire leginkább szükségök van. De ezt sem mindig maguk csinálják, hanem elvándorolnak néha messze délibb vidékre, ahol már mívelt emberek élnek s ott szerzik be, ami kell. Vagy pedig elkoldulják, ellopják azoktól a hajósoktól, utasoktól, akik koronként ott járnak részint vadászat végett, részint hogy az ottani embereket, dolgokat föl-kutassák, megismerjék.

A tudósnak vagy más utasnak nem csekély feladat az, hogy meglátogassa ezt a hideg országot akár Európa, akár Ázsia vagy Amerika északi részeiben. Rendesen

rá kell szánnia magát, hogy ott tölt egy telet, ami nagy bajokkal és küzdelemmel jár. Természetesen nem is megy

oda soha egyes utas maga, hanem mindig egész csapat, jól felszerelve és ellátva mindennel, amire ott a hosszú kegyetlen télen át szüksége lehet. Az pedig nagyon

mot, aminek csak ott veheti hasznát. Eleséggel pedig el köll magát látnia nagyon hosszú időre, ha éhen nem akar halni a hideg országban.

Egy tudós kutató, ki többször járt Amerika északi részeiben, ezt írja egyebek közt utjáról:

El voltunk jól látva mindennel és nem aggódtunk, mikor a tél bekövetkezett. Alkalmos helyen kunyhókat építettünk és gondosan berendezkedtünk a hosszú télre. Éppenséggel nem volt szándékunk, hogy hosszú hónapokig ott kuporogjunk kunyhóinkban. Téli kirándulásokra is jól voltunk elkészülve és be is jártuk a vidéket messzire. A bensülöttekkel, akikkel itt-ott találkoztunk, jó barátságban éltünk, ámbar ezt meg köllött fizetnünk, mert azok a furfangos kópék addig koldultak, alkalmatlankodtak, amíg csak nem kaptak valamit.

Kirándulásainkat vagy gyalog tettük, vagy szánkón, még pedig egészen olyan módon, mint a bensülöttek. Gyalog kirándulásra csak nagy hótalppal a lábunkon indulhattunk, mert a mi rendes csizmáinkkal ugyancsak rosszul jártunk volna az óriási hóban, mely az egész tájat ölnyi magasan is borította. De hótalppal szépen elsétálgattunk a havon. A hótalp egész kis lapos szánka, melyet a lábára köt az ember; ezzel aztán bátran lépegethet a magas havon, nem süpped be. Hogy

sok, úgy hogy ha valamely tudós oda megy kutatni, husz-harmincz elszánt embert is visz magával és sokféle szerszá-

mot, aminek csak ott veheti hasznát. Eleséggel pedig el köll magát látnia nagyon hosszú időre, ha éhen nem akar halni a hideg országban.

milyen ez a hótalp, azt minden hosszú magyarázatnál jobban megmagyarázza a rajz s aki megnézi a mi Tamás barátunkat (akiről mindjárt elmondom azt a kis kalandot is, melyről a rajz képet ad) az mihamar megérti, milyen a hótalp. Természetesen meg is köll tanulni, hogy járni tudjunk vele; de egy kis gyakorlat után mindenki könnyen hozzá szokik.

Mikor nagyobb kirándulásokra indulunk, akkor szánkán utazunk, még pedig olyan fogattal, aminőt otthon ugyan senki sem láthat. Mert lovak helyett kutyák vannak a szánba befogva. Lóval itt nem lehetne boldogulni, már csak azért sem, mert nem volna min eltartani, nem terem itt semmiféle takarmány. De ha valamiképen el lehetne is tartani a lovat, hasznát semmikép sem lehetne venni az otthon annyira hasznos állatnak. A folytonos hideget sem bírná ki, az óriási hóban pedig elmerülne. Azért tehát arravaló kutyák vannak a szánba befogva, rendesen hat-hat egy szán elé.

Ezt a szánkát nem olyannak kell képzelni, amilyenben mi otthon csengős lovakkal szoktunk szánkázni. Biz az nagyon sokkal szerényebb jóság és mindössze két egyszerű talpból áll, rajta keresztül rakott és oda kötözött deszkákkal. Nem is szögekkel van a szánka össze róva, hanem csak kötelekkel össze kötözve, mert csak így tart jól. Ha szögezve volna, az uttalan utakon a nagy zökkenéseknél hamar szerte hullana; de a kötél engedi, hogy ide-oda hajladozzék s így nem esik semmi baja. Nagyobb távolságra való utazásnál (Lásd a képet a 389. lapon) láda is van a szánka közepére kötve s abban van mindenféle szükséges holmi.

A szánka elé, mint mondtam, kutyák vannak befogva. Ezek nagyon könnyen suhannak végig a havon és nem süppednek be, e mellett pedig erősek és nagyon kitartók, igen gyorsan lehet

velök előre jutni. Maguk is jobb szeretnek futni, mint lassan czammogni, de nagy ügyesség és gyakorlat kell ám hozzá, hogy valaki az ilyen kutyafogatot jól tudja hajtani. Mert a neki iramodott kutyák sokszor arra szeretnének menni, amerre nekik tetszik, nem pedig amerre a gazdájuk akarja. Am a hosszú ostor rászoritja őket az engedelmeségre.

Mivel utakról itt szó sem lehet, hát a szánkázás bizony nem ritkán igen kellemetlen kalandokkal jár. A gyorsan rohanó kutyák akár hányszor neki iramodnak valami szakadéknak, lebukfeneznek és magukkal rántják a szánkát is. Ilyenkor bizony szerencsétlenség is történhetik s ezért a gazdának nagyon kell vigyáznia. Ez pedig sokszor nagyon nehéz, sőt szünte lehetetlen, kivált ha sűrű havazás éri utól az utast, mert ekkor tíz lépésre sem lát maga elé. A kutyák ilyenkor rendesen a maguk kedve szerint futnak és ha éppen haza felé köll menni, nem is tévesztik el az utat, hanem teljes erejükből vágatnak. Ez meg egymásik veszedelemmel jár. Ha a szánkában ülő ember nagyon biztosan nem ül vagy oda nem kötözte magát, könnyen megeshetik, hogy egy nagy zökkenésnél kibukik a szánkából. És hiába kiáltoz a kutyáknak, azok ugyan meg nem állnak hazáig. A kibukott ember pedig ott áll elhagyatva sivatag hómezőn és ha nagyon jól nem ismeri a tájékat és nagyon jól nem tud gyalogolni, bizony ott veszhet, megfagyhat.

Az ilyen bajok és veszedelmek természetesen mégsem riasztanak vissza a kutya-szánkázástól, mert más módon itt gyorsan előre jutni nem lehet. Csak arra tanítják meg az embert, hogy az ugyancsak óvatos legyen.

Erre nagy szükség van minden képen, még a kunyhó-tanyánál is. Meggyőződünk erről magunk is, és sok boszuságunk volt, míg végre egyik fiatal legé-

nyün
segíte

Sol
minde
szüks
eltüni
valak
nem l
is az
szüks
löttek
körny
jára

Eg
felköt
káját
szire
puská
két
két ó
asztán
akinel
legény
ben.
puská
megtö
egysze
szégye
mélve
előre,

Ha
igen
ijedel
nélkü
jutott
gott.
Pedig
Már
kis tö
beesés
bokor
393.
de ne
ott ka
le ma
fogod

nyünk akaratlan kis kalandjával nem segített a baján.

Sokszor vettük ugyanis észre, hogy mindenféle holmink, melyet nem volt szükséges a kunyhóban földél alatt tartani, eltűnik. Nyilván való volt, hogy lopja valaki. De kicsoda? Kisérő szolgánkra nem lehetett gyanunk, mert hiszen nekik is az volt érdekükben, hogy minden szükséges holmink meglegyen. Benschülötteket pedig már rég nem láttunk a környéken. Semmikép sem tudtunk nyitjára jutni a boszantó dolognak.

Egy napon Tamás nevű fiatal társunk felkötötte hótalpaít, vállára vetette puskáját és kirándult vadászatra. Jó meszszire elbolyongott s éppen kilötte a puskáját valami vadra, mikor nem messze két ijesztő fenevadat pillantott meg: két óriási medvét. Mind a kettő állt, aztán két lábon közeledett Tamás felé, akinek bizony, ámbár nem volt gyáva legény, ugyancsak melege lett hirtelenében. Mert arra nem volt ideje, hogy a puskáját megtöltse, de még ha egyszer megtölthette volna is, a két medvét egyszerre nem löheti le. Szégyen, nem szégyen: de bizony futásnak eredt, remélve, hogy hótalpaival gyorsabban jut előre, mint a medvék.

Haladt is szaporán, de mert nem igen nézte az utat, egyszerre csak nagy ijedelmére azt veszi észre, hogy akarat nélkül is halad. Egy meredek lejtőhöz jutott, mely alatt nagy mélység tátongott. Ha oda leesik, agyon zúzza magát. Pedig megállapodni már nem tudott. Már a mélység szélén volt, mikor egy kis törpe bokrot pillantott meg. Kétségbeesésében földhöz vágta magát és a bokorba fogódzott. (Lásd a képet a 392—393. lapokon.) Ott lebegett pár perczig, de nem juthatott se föl, se le. Amint ott kapálózott, nagy tömeg havat szórt le maga alá. Végre a gyöngye galy, melybe fogódzott és ő maga is lezuhant.

Szerencsére a mélység nem volt akkora, mint a mekkorának látszott, s Tamás a lezuhant hóba esett, úgy hogy nem is igen ütötte meg magát. Talpra ugrott, szétnézett s nagy meglepetéssel látta, hogy egy tágas barlang nyílása előtt áll. És ott elszórtan hevert a mi eltűnt sok portékánk.

Itt benszülöttek rejtőznek, az világos. Akkor hát innen kell utnak lenni kifelé. Magálljatok csak, gézengúzok!

Sietett, nehogy az épp akkor távol volt benszülöttek ott ériék. Hamar megtalálta a kijárást és vissza tért hozzánk, elmondva, mit fedezett föl.

Fölfegyverkeztünk és megindultunk a titkos barlang felé. Eppen a levezető ut közelébe értünk, mikor egyik társunk fölkiált:

— Ni, két medve!

Az ám, csakhogy furcsa két medve volt az. Két lábon járt, de nem czamogva, hanem ugyancsak futva, mint akár melyikünk.

— Oh, ezek maskarába bujt benszülöttek! szólt Tamás. Ezek ijesztettek ugy rám, bizonyosan azért, hogy ne járjuk a rejtekök táján.

A két medve ugyancsak futva menekült, de mi nyomukban voltunk s majdnem egyszerre értünk a barlanghoz. A két ravasz kópé látván, hogy mi sokan vagyunk, nem is védekezett. Elfogtuk őket és vissza szereztük a sok ellopott holmit.

Foglyainkat még az nap szabadon bocsátottuk, mert nem tudtunk volna mit csinálni velök. De rájuk ijesztettünk ugy, hogy elkotródtak a tájékról és többé nem volt bajunk velök.

KARÁCSONYI KÖNYVES VÁSÁR.

MESÉLJÉK, meséljek, édes unokáim?
 Bibliásat? Ki volt Káin, Tubalkáin?
 A történelemből győztes Hanibálról . . .
 Vagy a dicső magyar Hunyadi Mátyásról?

Vagy beszéljek olyan gyermekekről nektek,
 Kikből nagy tudósok vagy művészek lettek,
 Hősök és dalnokok? Vagy tündér-mese kell,
 Babszem Jankó néppel, piczi emberekkel?

Tréfásat? Szomorút? Oktatót vagy intőt?
 Derűt, tamulságot, virág- s gyümölcs-hintőt?
 Tudnék én mindnyáját, de most bizom másra:
 Itt erre a gazdag kép- és könyv-rakásra.

Mert bizony úgy van az, kis fiam, kis lányom:
 Könyvbe van foglalva minden tudományom.
 Író bácsik irták, kiadók kiadták,
 Könyves ház ablaka mögé ki is rakták.

Forgó
 S hogy
 Hét év
 Magáé

Persze
 Mert
 Most
 Itt van

A »L
 lent öt
 együtt,
 dokat,
 magáb
 Homic
 szon-k
 (Hoffm
 mely k
 megism
 megjel
 azt a t
 heti sz

A »
 van h
 kiadó
 melyne
 arra, l

Nem
 nyujta
 ifjuság
 volt.«
 regefü
 B á n f
 80 kr.
 dagon
 alakba
 vendő
 volt«-l
 6 szín
 több n
 és »R
 »Ezer
 regék,
 zése a
 ember,
 újra m
 pedig
 nyörü
 sági in
 kiadók
 »Robi
 Ára 1

*Forgó bácsit kértem, hogy mind elsorolja ;
S hogy választhassatok, arra is volt gondja.
Hét évtől tíz évig s innen tizenégyig,
Magáét megleli, csak menjen rajt végig.*

*Persze, hogy számot rá csak a jók tarthatnak,
Mert nem jár jutalom szófogatlanoknak.
Most indul utjára az édes Jézuska —
Itt van a sorozat, Gézuka olvassa !*

*

A »*Forgó bácsi könyvtárának*« ismét megjelent öt kötetje, s így összesen már tíz kötet van együtt, szebbnél szebb történeteket, uti kalandokat, verseket, tündér- s egyéb meséket foglalván magába, melyekhez gyönyörű képeket rajzolt *Homieskő A.* Egy-egy kötet ára csinos angol vázson-kötésben csak 80 kr. Kiadja *Eggenbeger* (Hoffmann és Molnár), de megrendelhető bármely könyvtárusnál. Aki teljes bőségében akarja megismerni a »*Forgó bácsi könyvtára*« eddig megjelent 10 kötetének tartalmát, az forgassa azt a takaros füzetkét, mely a »*Kis Lap*« m. heti számához volt mellékelve.

*

A »*Kis Lap*«-nak ugyan-abban a számában van hirdetve az »*Athenaeum*« a »*Kis Lap*« kiadója »*Ifjúsági iratainak*« gazdag sorozata, melynek darabjai együtt és egyenként méltóak arra, hogy megszerezzezzék.

*

Nem kevésbé gyönyörködtető olvasmányokat nyújtanak a *Lampel R.* (Wodiáner F. és fiai) ifjúsági iratai. Ezek: »*Egyszer volt, hol nem volt.*« — »*Tündérek között.*« — »*Legszebb regefüzér.*«, melyeknek az ismert ifjúsági író, *Bánfi János* a szerzőjük. Az elsőnek 2 frt 80 kr. az ára, a két utóbbinak 1 frt 40. A gazdagon illusztrált könyvek tartalma jobbára új alakba öntött régibb és közkedveltségnek örvendő regék és olvasmányok. Az »*Egyszer volt*«-ban pompás színyomatú borítékon kívül 6 színes és számos tonusos kép van, valamint több mint száz fekete kép. A »*Tündérek között*« és »*Regefüzér*« mindegyikében fele annyi. — »*Ezeregy Éj Regéi.*« Azok a bűbajos keleti regék, melyek az »*Ezeregy Éj Regéi*« elnevezése alatt ismeretesek és amelyeket alig van ember, aki olvasatlanul hagyott volna, most újra megjelentek a magyar könyvpiaczon, még pedig ezuttal színes képekkel diszesített gyönyörű kiadásban. Folytatása e mű a jeles ifjúsági iratok ama sorozatának, melyet e könyvkiadók tavaly a Radó Antaltól átdolgozott »*Robinson*«-nal oly szerencsésen indítottak meg. Ára 1 frt 80 kr.

A FARKAS ÉS A RÓKAFLIAK.

— Állat-mese. —

(Képpel a ezimlapon.)

Éhes volt a két fiatal rókafi. Elindultak tehát vadászatra, még pedig együtt.

— Könnyebben ejtünk zsákmányt, ha segítjük egymást.

— Természetesen! Megmutatjuk az öregeknek, hogy meg tudunk már élni a magunk erejéből is.

Megindultak. Ugy tapasztalták, hogy zsákmányhoz jutni nem olyan könnyű dolog, mint hitték. Ahol csak szárnyas meg lábas-jóság megpillantotta őket, mindjárt nagy sietve odább szállt, odább állt az.

Hm! Ugy látom, nem valami jó hírünk van ezen a vidéken, mondá az egyik.

— Annál jobban kell iparkodnunk.

Sokáig jártak keltek hiába s persze még inkább megéheztek. Minden áron szerezni kellett valami vacsorát. Végre csakugyan kedvezett is nekik a szerencse. Amint ott bujkáltak a bokrok közt, észre vették, hogy egy tisztáson egy nyul egészen gyanutlanul majszolgatja a kövér mohát.

— Ezt a tapsifülest meg kell kaparitanunk. Nagyon jó, kövér pecsenye lesz.

— Az ám! De ügyesen kell hozzá fognunk. Igen jól tud szaladni, s ha észre vesz, bizony nem érzük utól.

— Igazad van. Cselt vetünk neki. Te kerülj amoda a tulsó oldalra és rejtőzzél a bokor mögé. Én aztán innen kirohanok s feléd kergetem a nyulat, te pedig hirtelen elébe állsz és lefűleled. Igy el nem szalaszthatjuk!

Ezzel a furfangos csellel csakugyan célzott is értek. Mikor az egyik rókafi kiugrott a bokorból, nyul koma nem igen ijedt meg, hanem nagyokat szökkenve futott az ellenkező irányba. De ott vesztébe futott, mert egyszerre csak előtte termett a másik rókafi, torkon ragadta és meg volt a préda.

— No most már osztozunk!
 — Azaz hogy majd én adok neked is belőle. En fogtam el.
 — Ohó! El nem fogtad volna, ha én nem kergetem feléd.
 — Csakhogy mégis én fogtam el. Engem a nagyobbik fele illet meg.
 — Nem igaz. Egyenlően kell osztoznunk.

Sokáig vitatkoztak, de mert nagyon éhesek voltak, hát végre megegyeztek, hogy egyenlően osztozanak. Ekkor azonban megint azon kaptak össze, ki ossza két egyenlő részre a zsákmányt. Egyik sem bízott a másikban.

— Igy soha sem jutunk vacsorához. Itt lakik közel az öreg farkas, kérjük meg, tegyen ő igazságot köztünk.

Az öreg farkas nagyon szívesen fogadta őket.

— Igen jól tettétek, hogy hozzám fordultatok, kedves kis barátaim. Van nekem pontos mérlegem. Egészen pontosan kimérem mindenkinek a maga részét.

Két részre tépte a zsákmányt és rátette a mérleg két serpenyőjére. De az egyik rész jócskán nehezebb volt.

— Ebből még le köll szakitanom egy részt. Igy ni! No, ezt a kis darabkát magamnak tartom kóstolónak.

A rókafiak szívesen engedték. Hadd legyen egy kis jutalma a fáradságaért.

A farkas ismét a mérlegre tette a két részt. De most meg a másik darab volt jócskán nehezebb.

— Most sem egyforma. Most meg ebből köll elvenni egy darabkát.

Jókora darabot hasított le és azt is bekapta.

— Ilyen apró darabkákkal nem érdemes vesződni, mondá.

De az volt a baj, hogy megint akkora darabot kanyarított le, hogy a két rész megint nem volt egyforma. Igy hát megint el köllött a nagyobbik darabból

venni egy kicsit. Az éhes rókafiak nyugtalanul várták ezt az osztást.

— Mi nem is kívánjuk, hogy olyan nagyon pontosan egyenlő legyen.

— Ne fecsegjete! Tudom én, mi az igazság. Egészen egyformának kell a két résznek lennie.

És mérésikélte tovább, hol az egyik darabból, hol a másiktól tépve le egy-egy darabot, melyet mindjárt be is kapott, mialatt a rókafiak növekvő türelmetlenséggel néztek, mennyire fogy az ő pecsenyőjük. Már bizony alig-alig maradt belőle valami, mikor a mérleg végre egyformának mutatta a két részt.

— Igy ni! szólt a farkas. Most már rendben van.

— Igen, már nagyon jól van, csak add ide, türelmetlenkedett a két rókafi.

— Ohó! Nem addig van az. Hát én talán hiába vesződtem annyit a mérgetéssel? A fáradságomért fizetés jár. De nem kívánok sokat. Annak fejében, amivel tartoztok, most még megtartom magamnak ezt a két darabot. Elmehtek. És ha máskor megint nem tudtok megegyezni, csak jertek hozzám.

A két rókafi elégedetlenkedni kezdett, de a farkas oly fenyegetően mutogatta hatalmas fogait, hogy ijedten futottak el. Busan tértek éjjeli tanyájokra, éhesen feküdtek le és sohajtoztak:

— Mennyivel jobb lett volna, ha békességben megegyezünk és magunk megosztozunk! Nem akartunk igazságosak lenni egymáshoz s az lett a vége, hogy vesztesek lettünk mind a ketten.

JÓTÉKONYSÁG.

Az éhező és fázó gyermekek részére:
 Mautner Margit és Viola 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
 Forgó bácsi.

Forgó bácsi postája tér szűke miatt, a következő számra marad.

tört
 Prób
 LAP.
 gyer

gyök
 már
 ahol
 gond
 szára
 nyal
 legbu
 része
 keszt
 kada

folyta
 zott
 hang
 dik a
 vezet
 két
 kalat
 toll"
 kisel
 mesé
 mas v
 gond
 kezés

zásra
 Aki
 A rég

előbb

lata,
 épület

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

AGYORSAN haladó idővel, mely elvezet a folyó év végéhez, a „KIS LAP“ is eljut most folyó kötetének a befejezéséhez. A **negyvenegyedik** kötet már ez, mely oda sorakozik elődei hosszú sorához, immár a harmadik évtizedben téve tanúságot egy jól megkezdett munka ritka sikeréről. Olyan sikerről, melynek legkékesebben szóló bizonyossága az, hogy a nyomon, melyet a „KIS LAP“ tört és nyitott meg, azóta egész hosszú sora próbálkozik a hasonló vállalkozásoknak. Próbálkozik, de a nélkül, hogy a megtört nyomon mégis nyomába tudna lépni a „KIS LAP“-nak, mely folytonosan haladva, izmosodva, évről évre tökéletesedik és a magyar gyermekvilágnak ma már nélkülözhetetlen barátja, mulattatója és játszva oktatója.

Több mint két évtizedre terjedő pályafutása alatt a „KIS LAP“ oly mély gyökeret vert a magyar ifjusági irodalomnak azelőtt parlag mezején, hogy mai nap már fölösleges arról szólni, milyen hivatást tölt be. Nincs az országnak olyan része, ahol nemesak a mai gyermekvilág, hanem immár komoly hivatásnak élő felnőtt férfiak, gondos családfanyak örömmel ne emlékezzenek meg **Forgó bácsiról**, aki nekik is kedves szórakoztatójuk volt, serkentőjük a jóra, nemesre, hazafias érzésre, műveltségre. S bizonyly azok, akik egykor annyi élvezetet, tanulságot nyertek a „KIS LAP“-ban, azok ma legbuzgóbb barátai, terjesztői, mert örömiük telik benne, ha a mai gyermekvilág is részesévé válik annak a nemes élvezetnek, melyet a gondosan, kipróbált módon szerkesztett gyermekujáság nyújt kis olvasóknak s tudják, hogy **Forgó bácsit** annyi év laudakadatlan munkája csak mindinkább megerősítette buzgó igyekezetében.

Az új évben, mely felénk közeledik, csak fokozott kedvvel fogja **Forgó bácsi** folytatni a magyar gyermekvilágnak szentelt munkásságát, nem kételkedve, hogy fokozott pártfogásra is talál a szülőknél, kis olvasóknál egyaránt. Nem folyamodik nagyhangzú ígéretekhez, mert agyis tudják mindenütt, mit nyújt: hosszú múltja kezeseke-dik a jövőre. Halad tovább a biztos jó úton, melyen eddig a magyar gyermekvilágot vezette. Az új kötetben, mely a „KIS LAP“-nak immár **negyvenkettedik** kötete lesz, két hosszabb elbeszélés fog kezdődni, művészi rajzokkal. Az egyik „**Roszcson** **Ferke kalandjai szárazon és vizen**“ címmel, a másik pedig egy érdekes elbeszélés a „**Sastoll**“ és „**Ezüst barlang**“ írójától; ezzel együtt minden szám közölni fog, mint eddig, **kisebb beszélgetet, szintén gyakran rajzokkal, ismeretterjesztő cikketet, tréfás meséket és komoly példázatokat** s szintén minden számban élénk, elszavalásra alkalmas **verseket**. A rajzok gazdagságára és művészi voltára, mint eddig, ezután is kiváló gond lesz. Fejtörő **rejtvények, jótékonyági rovat, a kis olvasókkal való sürü érintkezt** fentartó **Forgó bácsi postája** változatlanul maradnak az eddigi jó beosztásban.

Miként évek hosszú során át, most is abban a biztos hitben szólítom sorakozásra kis híveimet, hogy a jövő évi új kötetnél megszapordva leszünk ismét együtt. Aki eddig híve volt a „KIS LAP“-nak, bizonyly még új híveket is toborz maga mellé. A régieket és újakat egyformán szeretettel öleli magához

Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala kéri a t. előfizetőket, hogy megrendelésüket mielőbb sziveskedjenek megújítani, nehogy a lap szétküldése fennakadást szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legcélszerűbb a posta-utalvány használata, a „KIS LAP“ kiadóhivatalához (Budapest, IV. Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendő.

A „Kis Lap“ kiadóhivatala.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességű ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálja.	Az igazság napfényre jő.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meghozza káncatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetnek 50 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté: Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetű képpel . . . . . 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, szinmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte: *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve . . . . . 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból: Pulszky Ágost. Egy könyvmatu czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, arany szegéllyel . . . . . 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyvmatu képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. . . . . 1 frt 80 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy kórajzzal . . . . . 1 frt 70 kr.

A „KIS LAP” némely évfolyamainak számos szép képpel diszesített kötetei csinos kemény kötésben egyenkint . . . . . 3 frt.

A most megjelent 40-ik kötet díszes vászonkötésben . . . . . 3 frt.

Schmid Kristóf általános elterjedt ifjusági iratai:

A pirostojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsató.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélyek.	Nándor. — A Wolfsbühl melletti kápolna.
Tannenburgi Róza.	Jozafát királyfi.
Eustachius.	A piros és fehér rózsák.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A vadon virágai. — Lajos.
A jó Örzse.	Schmid Kristóf életrajza. — Színjátékok.
A báránka.	
Paulina.	

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta: dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve . . . . . 2 frt 50 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zigmund, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá: dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve . . . . . 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszélyei. A francia Akadémia által koszorozott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította: Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve . . . . . 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta: a Jókedvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve . . . . . 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emléki jó gyermekeknek gyűjtötte: *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve . . . . . 1 frt.